

Columna

AFTER

@IMAGINATOR1D

ANNA TODD

ON TOT
COMENÇA

UN FENOMEN
wattpad

1

ANNA TODD
AFTER

Traducció d'Esther Roig

PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2014

© ANNA TODD, 2014

L'AUTORA ESTÀ REPRESENTADA PER WATTPAD.

PUBLICAT D'ACORD AMB L'EDITORIAL ORIGINAL, GALLERY BOOKS,
UNA DIVISIÓ DE SIMON & SCHUSTER, INC.

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: ESTHER ROIG, 2014

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2014

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2014

CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1912-3

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.480-2014

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRES A: ROMANYÀ VALLS

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

L'alarma del despertador sonarà en qualsevol moment. M'he passat la meitat de la nit desperta, alternant entre comptar les ratlles entre els plafons del sostre i repetir mentalment l'horari d'assignatures. N'hi ha que compten ovelles; jo planifico. El meu cap no es permet mai un descans per parar de planificar i avui, el dia més important dels meus divuit anys de vida, no és una excepció.

—Tessa!

Sento la veu de la meva mare que em crida des de baix. Gemegant per dins, rodolo fora del meu llit, petit però còmode. M'entretinc ficant els llençols per sota el matalàs al capçal, perquè és l'últim matí que això formarà part de la meva rutina. Després d'avui, aquesta habitació ja no serà casa meva.

—Tessa! —torna a cridar.

—Estic aixecada! —crido.

El soroll d'armaris que s'obren i es tanquen de cop a baix em fa saber que la meva mare està tan atabalada com jo. Tinc un nus a l'estómac i, mentre em dutxo, reso perquè l'ansietat que sento disminueixi a mesura que avanci el dia. Tota la meva vida ha estat un seguit de tasques que em preparaven per a avui, el meu primer dia a la universitat.

He passat els darrers anys esperant això amb neguit. He passat els caps de setmana estudiant i preparant-me per a això mentre els meus amics sortien, bevien i feien el que sigui que facin els

adolescents per complicar-se la vida. Jo no. Jo era la noia que passava els vespres estudiant amb les cames encreuades al terra de la sala, mentre la meva mare feia safareig i veia durant hores el canal de vendes de la televisió buscant noves maneres de millorar el seu aspecte.

El dia que va arribar la carta d'acceptació de la WCU, la Washington Central University, em vaig emocionar molt i la meva mare va plorar com una bleda. No puc negar que em va enorgullir que els meus esforços haguessin donat els seus fruits. Havia entrat a l'única universitat que havia sol·licitat i, gràcies als nostres minssos ingressos, tenia una beca suficient per mantenir els préstecs d'estudiant al mínim. Em vaig arribar a plantejar d'anar a una universitat fora de Washington. Però en veure que a la meva mare li marxava el color de la cara i caminava amunt i avall de la sala durant gairebé una hora, li vaig dir que no ho pensava seriosament.

Tan bon punt em poso sota el raig d'aigua de la dutxa, part de la tensió dels meus músculs s'afluixa. Sota l'aigua calenta intento calmar la meva ment, però de fet faig tot el contrari, i estic tan distreta que quan finalment em rento el cap i el cos, amb prou feines em queda aigua calenta per depilar-me les cames dels genolls en avall.

Quan m'estic embolicant el cos moll amb la tovallola, la meva mare em torna a cridar. Sé que són els nervis, que la dominen, i no l'hi tinc en compte, però m'eixugo els cabells amb l'assecador amb calma. Sé que està nerviosa pel meu dia d'arribada a la universitat, però he planificat aquest dia hora per hora des de fa mesos. Només una de nosaltres pot estar feta un manyoc de nervis, i necessito seguir el meu pla per assegurar-me que no sigui jo.

Em tremolen les mans quan m'apujo la cremallera del vestit. No m'agrada especialment, però la meva mare ha insistit perquè me'l posi. Finalment guanyo la batalla de la cremallera, i trec el meu jersei preferit de darrere la porta de l'armari. Tan bon punt estic vestida, se'm passen una mica els nervis, i veig un petit estrip a la màniga del jersei. El llanço sobre el llit i em poso les sabates,

conscient que la meva mare deu estar més impacient a cada segon que passa.

En Noah, el meu xicot, arribarà de seguida per acompanyar-nos. És un any més jove que jo, però aviat en farà divuit. És intel·ligent i treu excel·lents de tot, com jo, i —això m'encanta— pensa anar a la WCU l'any vinent. M'agradaria que vingués ara, perquè no conec absolutament ningú a la universitat, però almenys agraeixo que m'hagi promès venir-me a veure tan sovint com puguí. Només necessito una companya d'habitació decent; és l'únic que demano i l'únic que no puc controlar per molt que planifiqui.

—The-re-saaa!

—Mare, ja baixo. Pots fer el favor de no tornar a cridar el meu nom! —bramo, mentre baixo l'escala.

En Noah està assegut a taula davant de la meva mare, mirant el rellotge de polsera. El blau del seu polo fa joc amb el blau clar dels seus ulls. I porta els cabells rossos perfectament pentinats i amb una mica de gel.

—Ei, universitària! —Somriu amb un somriure brillant de dents perfectament alineades i es posa dret. Em fa una forta abraçada i tanco la boca quan sento el seu excés de colònia. Sí, de vegades se li'n va la mà amb això.

—Ei. —Li somric amb la mateixa lluminositat, intentant dissimular els nervis, i em recullo els cabells ros fosc en una cua.

—Nena, encara tenim un parell de minuts si et vols arreglar els cabells —diu la meva mare amb calma.

M'acosto al mirall i assenteixo; té raó. Avui els meus cabells han d'estar presentables, i per descomptat no ha dubtat a recordar-m'ho. La veritat és que me'ls podria haver ondulat com li agrada a ella, com un petit obsequi de comiat.

—Porto les teves bosses al cotxe —s'ofereix en Noah, parant la mà perquè la meva mare li doni les claus.

Em fa un petó ràpid a la galta i surt de l'habitació amb les bosses, i la meva mare el segueix.

Segon assalt per pentinar-me els cabells amb més bon resultat que al primer, i em raspallo el vestit gris una última vegada per treure'n el borrisol.

Tot sortint i caminant cap al cotxe, ple amb les meves coses, les papallones que tinc a l'estómac dansen, i em relaxo una mica pensant que tinc dues hores de trajecte per fer-les desaparèixer.

No tinc ni idea de com serà la universitat, i de cop l'interrogant que domina els meus pensaments és: faré amics?

M'agradaria poder dir que el conegut paisatge del centre de Washington em va calmar durant el trajecte o que una sensació d'aventura es va apoderar de mi amb cada rètol que indicava que ens acostàvem més i més a la Washington Central. Però, francament, estava immersa en una borratxera de planificació i obsessió. No sé ben bé de què va parlar en Noah, però sé que intentava mantenir la calma i il·lusionar-se amb mi.

—Ja hi som! —xiscla la meva mare quan travessem una entrada de pedra al campus.

És tan imponent en directe com ho era als prospectes o per internet, i m'impressionen immediatament els elegants edificis de pedra. Centenars de persones, pares que s'acomiaden dels seus fills amb abraçades i petons, grups d'alumnes de primer equipats de dalt a baix amb material de la WCU i uns quants reressagats, perduts i despistats, omplen la zona. Les dimensions del campus cohibeixen, però espero no tardar gaire temps a sentir-m'hi com a casa.

La meva mare insisteix que ella i en Noah m'acompanyaran a la xerrada d'orientació dels estudiants de primer. La meva mare aconsegueix mantenir un somriure a la cara durant les tres hores i en Noah escolta atentament, com jo.

—Abans de marxar, m'agradaria veure la teva companya d'habitació. Necessito saber que tot és com ha de ser —diu la meva mare quan s'acaba la xerrada.

Els seus ulls escruten l'edifici antic sense entusiasme. Té tendència a trobar el pitjor de les coses. En Noah somriu i alegra l'ambient. La meva mare s'anima.

—No em puc creure que vagis a la universitat! La meva única filla, estudiant universitària i vivint sola. És que no m'ho puc creure —s mica, eixugant-se els ulls, però amb compte de no espatllar-se el maquillatge.

En Noah ens segueix, carregat amb les meves bosses mentre enfilem el passadís.

—És la B22... som al passadís C —explico. Sortosament veig una gran B pintada a la paret—. Allà —indico quan la meva mare comença a girar en direcció contrària.

M'alegro d'haver-me endut només una mica de roba, una manta i alguns dels meus llibres preferits, perquè així en Noah no ha d'anar tan carregat i jo no he de desfer tantes maletes.

—B22 —esbufega la meva mare.

Porta uns talons espantosament alts per a les caminades que fem. Al final d'un passadís llarg, fico la clau a la porta antiga de fusta i, quan l'obro, la meva mare deixa anar un sorollós esbufec. L'habitació és petita, amb dos llits individuals i dues taules. Al cap d'un moment, els meus ulls se'n van cap al que ha provocat la sorpresa de la meva mare: un cantó de l'habitació està ple de pòsters de grups de música que no conec de res, amb les cares plenes de pírcings i els cossos de tatuatges. I després hi ha la noia estirada en un llit, i els seus cabells rogencs brillants, els ulls pintats amb el que semblen centímetres de perfilador negre i els braços plens de tatuatges de colors.

—Ei —diu, amb un somriure, un somriure que trobo intrigant, per sorprenent que sigui—. Em dic Steph.

S'asseu repençant-se en els colzes, i l'escot de la samarreta de puntes li tiba sobre el pit. Pico dissimuladament la sabata d'en Noah quan ell s'encanta amb el pit de la noia.

—Eeei. Jo sóc la Tessa —dic, ennuegant-me i oblidant de cop les normes de cortesia.

—Ei, Tessa, encantada. Benvinguda a la WCU, on les habitacions són petites i les festes immenses.

La noia dels cabells rojos somriu encara més. Tira el cap enre-
re i riu en veure les nostres expressions horroritzades. La meva
mare obre tant la boca que la barbeta gairebé li toca a terra i en
Noah no sap on mirar. La Steph s'acosta, fent desaparèixer l'espai
entre nosaltres, i m'envolta amb els seus braços prims. Em quedo
paralitzada un moment, sorpresa pel gest afectuós, però acabo
corresponent a la seva cordialitat. Se sent un truc a la porta just
quan en Noah deixa caure les bosses a terra i no puc evitar desit-
jar que tot plegat només sigui una broma.

—Endavant! —cria la meva companya.

La porta s'obre i entren dos nois abans que ella m'acabi de
saludar.

Nois dins de les habitacions de les noies el primer dia? Potser
escollir la Washington Central no va ser una bona decisió. ¿O
potser hauria pogut triar la meva companya d'habitació amb
temps? Per la cara de patiment que fa la meva mare endevino que
els seus pensaments segueixen el mateix curs. La pobra dona
sembla a punt de desmaiar-se en qualsevol moment.

—Ei, ets la companya de la Steph? —pregunta un dels nois.

Porta els cabells rossos en punxa i entrenmig se li veuen franges
de castanys. Té tatuatges als braços i les arracades de les orelles
són de la mida d'una moneda de cinc cèntaus.

—Doncs... sí. Em dic Tessa —dic.

—Jo, Nate. No estiguis nerviosa —diu amb un somriure, i
em toca l'espatlla amb la mà—. T'ho passaràs molt bé. —Malgrat
l'aspecte aspre, té una expressió cordial i acollidora.

—Quan vulgueu, nois —diu la Steph, i agafa una bossa negra
grossa del llit.

Els meus ulls se'n van cap al noi alt de cabells castanys repen-
jat a la paret. Els seus cabells són una tofa d'ones gruixudes pen-
tinades enrere i té metall a les celles i al llavi. Els meus ulls baixen
per la seva samarreta negra cap als braços, que també estan plens
de tatuatges; ni un centímetre de pell intacta a la vista. A diferèn-
cia de la Steph i en Nate, la seva pell sembla tota negra, grisa i
blanca. És alt i prim, i sé que l'estic mirant com una mal educada,
però no sé com apartar-ne la vista.

Espero que es presenti com ha fet el seu amic, però es queda callat, parpellejant amb impaciència, i es treu un mòbil de la butxaca dels texans negres estrets. No és tan cordial com la Steph i en Nate, és evident. En canvi, és més atractiu; no sé què té que em costa treure-li els ulls del damunt. Sóc vagament conscient que en Noah em mira, i giro el cap i faig veure que només mirava perquè l'he trobat xocant.

Perquè mirava per això, oi?

—Ja ens veurem, Tessa —diu en Nate, i tots tres surten de l'habitació.

Deixo anar aire. Dir que els últims minuts han estat incòmodes és un eufemisme.

—T'has de canviar d'habitació! —rugeix la meva mare tan bon punt es tanca la porta.

—No puc —sospiro—. No passa res, mare. —Faig el que puc per dissimular els nervis. Tampoc estic segura que allò funcioni, però l'última cosa que vull és que la meva sobreprotectora mare munti un número el meu primer dia d'universitat—. Tampoc crec que la vegi gaire —dic, tant per convèncer la meva mare com a mi mateixa.

—Ni parlar-ne, ara mateix et canvies. —El seu aspecte polít contrasta amb la ira que expressa la cara; els cabells rossos llargs reboten sobre una espatlla però els rínxols continuen intactes—. No compartiràs habitació amb una noia que deixa entrar homes així com així, i a sobre uns punks!

La miro als ulls i després miro en Noah.

—Mare, t'ho demano, a veure com va. Sisplau —suplico.

No em puc ni imaginar l'enrenou que pot representar demanar un canvi a l'últim minut. I la humiliació que sentiria.

La meva mare torna a mirar l'habitació, pren nota de la decoració sinistra del cantó de la Steph i bufà dramàticament.

—Com vulguis —diu, i em sorprèn—. Però abans d'anar-me'n, tu i jo hem de parlar.